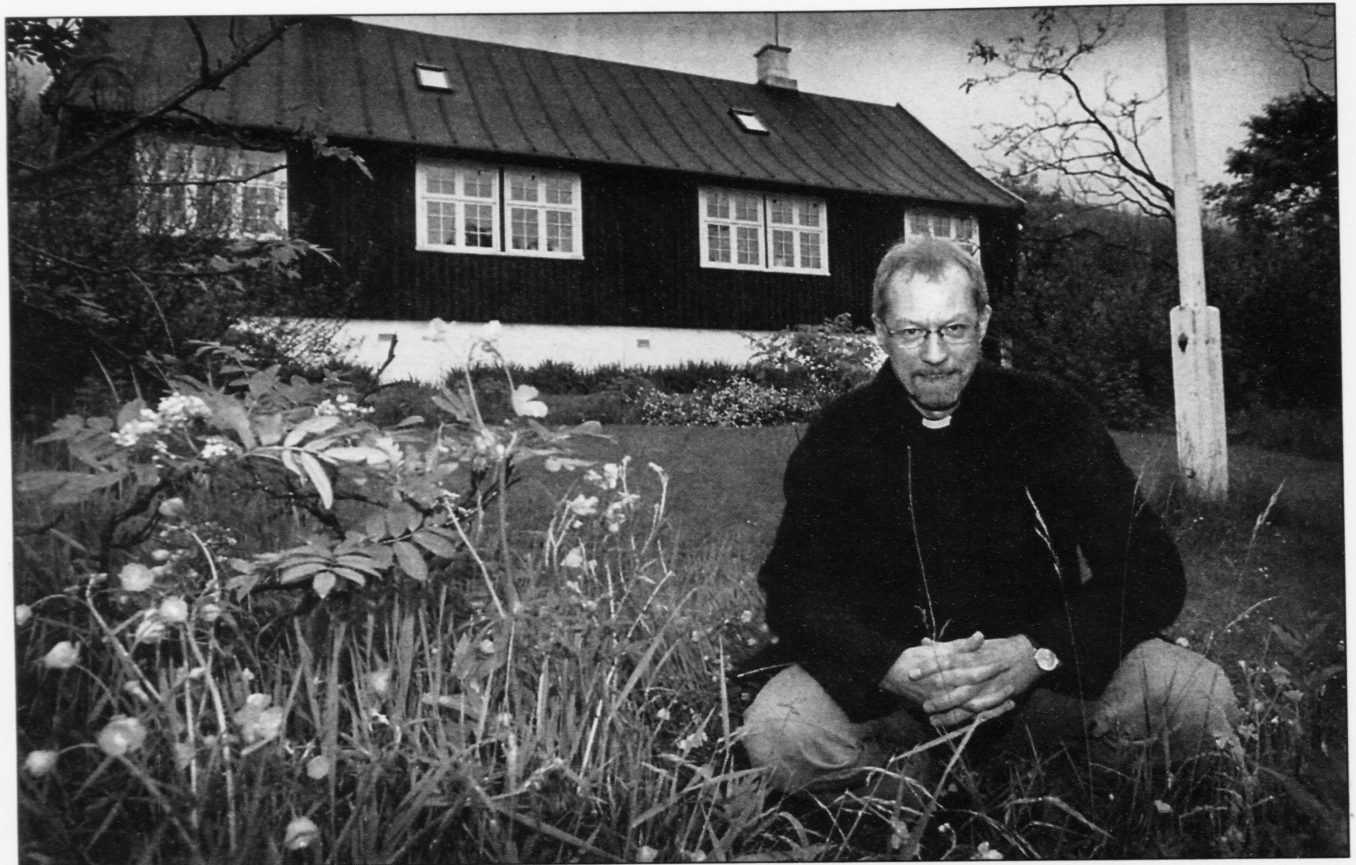

Peter O.K. Olofson heldur hina sonnu gleðina í stevnuhøpi liggja í felagsskapinum, náttúruni, kappróðrinum og skapandi evnum menniskjanna. Hinvegin heldur hann tað vera skeiðt at fáa sær kenning, tí tað stríðir ímóti Guði. Mynd: Jens Kristian Vang

Sóknarpresturin í Fuglafirði:

Guð er nummar eitt

– Í øllum lívsins viðurskiftum er týðningarmikið at liva lívið við ábyrgd fyri sær og næsta sínum, og hetta er sostatt eisini galdandi á Varmakeldustevnu. Vit eiga avgjørt at hava Guð fremst í huga í øllum leikum, sigur Peter Olof Krag Olofson

HØGNI MOHR

Konan og børnini eru og ferðast á Flatlondum, og sostatt verður sóknarpresturin í Fuglafirði, Peter O. K. Olofson einsamallur á borgini, stevnudagarnar. Presturin, ið hevur tíggu ár á baki í Føroyum, vantar at stevnan verður eitt sindur øðrvísi, nú ongi børn eru heima.

Sjálvt kallið hevur við sær, at Olofson sjálvandi fer at halda guðstænastu sunnudagin. Harumframt eru tey í Fuglafirði farin undir nýtt tiltak fyri teimum yngri. Leygarkvøldið kl. 22 verður guðstænasta hildin fyri hesum unglingum í Fuglafjarðar Kirkju.

Opið hús í Thabor

– Nøkur ung spurdu meg í fjør, um eg ikki kundi skipa fyri guðstænastu leygarkvøld á Varmakeldu, og eg játtaði. Tey eru komin aftur til mín hesaferð, og tiskil endurtaka vit tiltakið. Aft-

aná er opið hús í missionshúsinum, Thabor, sigur presturin, ið eins og mong onnur ætla sær á listaframsýning og til okkurt tónleikatiltak.

Tað einasta, ið liggur í føstum karmi í virkseminum hjá Peter O.K. Olofson á Varmakeldustevnunni, er kirkjuligur gerningarnir.

Felagsskapurin hevur týðning

Undanfarnar stevnu hava danski presturin og børnini verið fastir gestir á Tivoli-økinum, eins og vanligt hevur verið at vitja úti á sjálvari Varmakeldu. Kappróðrinum lurtar hann eftir í útvarpinum.

– Tað er ongin ivi um, at tann felagsskapur og tey skapanarevni, ið koma til sjóndar í sambandi við slíkar stevnu hava stóran týðning fyri bygdina, sigur Olofson.

Fuglafjarðaprestur kennir tó ikki sama spenning á sær, sum hann gjørdi heilt ungur,

tá okkurt serstakt var í umbúna.

– Tað er greitt, at munur er á ungum og eldri í hesum føri. Hinvegin er tað bara gott, at hava eina barnsliga gleði, hóast ein er vaksinn. Munur er tó á at hava eina barnsliga gleði, og at bera seg barnsliga at, leggur Peter dent á.

Ongin undantaksstøða

– Í øllum lívsins viðurskiftum er týðningarmikið at liva lívið við ábyrgd fyri sær sjálvum og sínum næsta, og hetta er sostatt eisini galdandi á Varmakeldustevnu. Vit eiga avgjørt at hava Guð fremst í huga í øllum leikum, sigur hann, og leggur dent á, at hetta eisini er galdandi í sambandi við kappróður, dans og annað, fólk stutt-leika sær við á stevnunum. Sum hann sigur:

– Guð er nummar eitt í lívið okkara...

Olofson heldur, at tað ber ikki til at seta undantaks-

støðu í gildi, til tess at sleppa burtur frá Guði, nakrar dagar.

Ikki rætt at vera drukkin

Men, Olofson, ber tað ikki til at fáa sær eina kenning, og síðani fara í dans at hugna sær við Guði uppiá sær, onkrastaðni í huganum, um tað kanska ikki er so framlaga, júst í tí løtuni.?

– At drekka seg fullan, ella bara at hava kenning, stríðir ímóti Guði, tí tú her við letur rúðandi lög fáa valdið á tær. At liva sum kristin, er sum at liva í einum stórtingnum urtagarði, fullum av yndisligum trøum og blómum. Kring hendan urtagarð er sjálvandi eitt stik. Innanfyri hetta stik ber til at ganga og njóta allan vakurlaikan. Partur av vøkstrinum trívist best yst ímóti stikinum, har til ber at hyggja út um urtagarðsmarkið; kanska tí hugur er at sleppa út. Onkur fellur

kanska eisini út um stikið.

– Tað er kanska júst hetta, sum liggur í hasum spurninginum; hvussu langt ber mær til at sleppa burtur frá Jesusi, meðan eg enn kann kalla meg kristnan. Svárið hjá mær er, at mann kann ikki fáa sær eina kenning, nei...tí tað hoyrir ikki til eitt lív sum kristin...

Hin sanna gleðin

Men, Olofson, vanligt er at siga, at summi fólk bera ein rús væl; tey eru rólig og í góðum lag, og ongin fær nakran skaða av tí. Hinvegin eru summi, sum eftir bert fáum snapsum, so at siga ganga berserksgang; stutt sagt eru meira ella minni svøk undir rúsi. Tá so stórir munur er á avleiðingunum á rúsinum, hvussu ber tá til at seta markið við sjálvan rúsin...?

– Eg ivist í, um spurningurin er so tekniskur. Sjálvandi er munur á monnum. Men, rúðandi lögur er nú einaferð soleiðis, at drekk-

ur ein ov nógv, tekur rúsurin valdið á tær. Og sum kristin, eigur ein altíð at vera til reiðar at mæta Jesusi. Hvørja løtu. Og hesa løtu eigur ein hvørki at hava kenning, ella timburmenn.

– Tað sum ikki er rætt í sambandi við rús, er at rúsurin fær valdið á tær; og valdið hevur rúsurin á tær í báðum førum; tá tú ert vinarligur og glaður, ella tú gongur beserksgang. Tú ert ikki tann, tú eigur at vera, tá tú hevur kenning, ella ert fullur, sigur hin avgjörði presturin í Fuglafirði, sum heldur mangt annað vera at gleða seg yvir á stevnu, saman við øðrum: Felagsskapin, náttúruna, kappróðurin og skapandi evni menniskjanna.

– Millum annað í hesum liggur hin sanna gleðin, og hana eigur ongin at taka frá okkum, og tað haldi eg at drykkjuskapur ger, sigur Peter Olof Krag Olofson at enda.